

Følgen deraf vil altsaa blive, at Størstedelen af Fattigunderstøttelsen vil kunne komme ind under denne Understøttelseskasfes Bestyrelse. Der findes fremdeles en Bestemmelse om, at der er to Forhold, hvorunder den kan hjælpe; det første Forhold er „ved Sygdom eller af andre Grunde“, men denne sidste Bestemmelse gjør vistnok den første overflødig, thi under „andre Grunde“ henhører jo Alt. Det andet Forhold er „Førelde, der have Bamselighed ved at forklaffe deres Børn den tilhørlige Undervisning“. Hvad er Meningen hermed? Skal man ikke alene skaffe Børnene fri Undervisning, men skal man tillige betale Førelde for, at deres Børn gaa i Skole. (En Stemme: Nei). Ja, men det er dog egentlig det, som det kommer an paa; thi vi have jo overalt Friskoler, saa at der ikke behøves at gives Bestemmelse herom. Derimod er der andre Forhold, som virkelig eksistere, og hvor det kunde være ønskeligt at hjælpe. I det Mindste kjender jeg Forhold i Kjøbenhavn af denne Art. Mange Familier, hvor der er mange Børn, ere for at ernære sig nødte til at benytte Børnenes Arbeide om Eftermiddagen eller om Formiddagen, Alt efter som de nu gaa i Skole paa den ene eller paa den anden Tid. De have selv med denne Hjælp meget ondt ved at ernære sig og de kæmpe med stor Iver og Møje for at holde sig fri for Fattigvæsenet. Nu indtræffer Sygdom eller andre Uheld, og de nødes maaske til at holde Børnene hjemme fra Skolen, for at de kunne fortjene noget mere, da de i modsat Fald ville være nødte til at søge Hjælp hos Fattigvæsenet. Skal man nu for at undgaa dette, give dem Understøttelse til at holde Børnene i Skolen? (Lh. Nielsen: Ja). Ja, det er humant, jeg gaar ogsaa ud fra, at de Herrer, der ere ledede af human Interesse, ville være tilbøielige til i saadanne Tilfælde at yde Hjælp. Derved faaer altsaa Bestemmelsen en stor Bamselighed; men derved føres man ogsaa ind i store Bamseligheder. Hvor er nemlig Grændsen for en saadan Hjælp? Hvis vi nu altsaa her etablere det Princip, at Førelde, som have Bamseligheder ved at forklaffe deres Børn den tilhørlige Undervisning, og som ere stillede saaledes, at de maa bruge deres Børns Arbeide, kunne faae Understøttelse for at vedblive med at lade deres Børn gaa i Skole, vil man saa ikke blive nødt til at give Understøttelsen en stor og i mange Tilfælde unødvendig Udvidelse. Vil man ikke aabne Døren for en utilhørlig og fordærvelig Stræben efter at tilvende sig offentlig Understøttelse, og vil man ikke i høieste Grad modvirke sin egen Bestræbelse for at fremme Selvhjælp. Der indtræder ofte slike Tilfælde, hvor Nøden i Almindelighed afhjælpes ad privat Wei. — Jeg kjender flere Exempler paa, at Børn ere holdte fra Skolen, for at de ved deres Arbeide kunne fortjene deres Konfirmationsklæder; dette er vistnok meget beklageligt men den eneste Wei, ad

hvilken her kan hjælpes, er den private Godgjørenhed.

Ved i Loven at opstille Ydelse af Hjælp i saadanne Tilfælde som et Princip, føres man ind i Forhold, som man ikke kan magte. Det er farligt i en Lov at opstille en Grundsætning, hvorefter man giver Anvisning paa en Hjælp, som man dog ikke er i Stand til at yde i det Omfang og paa den Maade, som man efter Ordene skulde ve nte. Jeg tror derfor, at man paa intet Øbet skal være mere varsom med at love og mere villig til at gjøre end netop her. Sæt i Loven saa lidt Ret som muligt, men indret Loven saaledes, at, naar Bestyrelsen har det rette Syn, den da kan gjøre Meget, saa tror jeg, at vi komme meget videre end ad denne Wei. Naar vi endelig se hen til, hvem der skal træffe Afgjørelsen, saa er det jo en Bestyrelse, som bliver valgt ikke alene af Alle, der have Valgret til Folkethinget, men tillige af Enhver, som blot erlægger to Kroner i frivilligt Bidrag. To de Herrer virkelig, at en Bestyrelse, som er valgt paa den Maade, vil være i Besiddelse af de fornødne Evner og den fornødne Tid til at varetage dette Svern, som, naar man kommer udenfor de ganske smaa Landkommuner, vil medføre meget betydeligt Arbeide og vil kræve meget betydelig Indsigt og Evne til at dømmen om Forhold, hvor der altid vil være en hel Del, som i høieste Grad vil søge at skjule, dupere og narre? Jeg vil ikke tale om, at dette vil være en fuldstændig Umulighed i en Kommune som Kjøbenhavn. Hvorledes kunde det da tænkes, at man der kunde faae Mand, der havde Tid til uden Bederlag hver Dag at modtage alle de Fattige, som ville henvende sig til dem om Hjælp og Understøttelse; dette vilde være fuldstændig umuligt. Selv om Lovforslaget var fuldstændig rigtigt i sine Principer — hvad jeg ikke anerkjender — vilde dets Bestemmelse med Hensyn til Bestyrelsen maatte undergaa meget betydelige Forandringer, naar de skulde gjælde for hele Landet. Jeg tror overhovedet; at de Herrer i deres Forslag altfor meget have haft Forhold paa Landet for Die, og at de ikke tilstrækkelig have overveiet, hvorvidt deres Forslag passe for større Kommuner. Jeg maa altsaa her, ligesom i Udvalget, erklære mig for en bestemt Modstander af Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse; men jeg vil tillige anerkjende — saaledes som det ogsaa er stet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds — den varme Interesse for Løsningen af disse Opgaver, som jeg i Udvalget har lært at kjende hos det ærede Medlem, for Weile Amts 2den Valgfreds, en Interesse, som jeg for mit Vedkommende skatter meget høit, og jeg maa fremdeles anerkjende, at han har viist sig meget villig til at gaa ind paa og tage Hensyn til de Indvendinger, der ere komne frem. Jeg tror, at, dersom man kunde komme til at gjøre den i § 3 stillede Opgave til Gjenstand for en nøi-